

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00, Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. CPR-26590-9/ČJ-2023-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. CPR-26590-9/ČJ-2023-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí ze dne 22. 6. 2023, č. j. KRPA- 150354-24/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí sice ověřil, že žaloba žalobkyně vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 49/2022 ve věci nevydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta, avšak v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu se již nezabýval tím, zda byla podána kasační stížnost, a v souvislosti s tím ani nevěnoval pozornost důsledkům napadeného rozhodnutí v podobě zmaření veškerého úsilí vynaloženého žalobkyní k obraně proti rozhodnutí ve věci nevydání zaměstnanecké karty v případě úspěchu její kasační stížnosti. Tato vada způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
4. Žalobkyně má za to, že správní orgány nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadu uloženého správního opatření v podobě správního vyhoštění a přiměřenosti dopadu stanovené doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie do práva žalobkyně a jejího manžela na respektování soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány nezohlednily řadu zjištěných individuálních skutečností, ale i skutečností jim známých z úřední činnosti svědčících ve prospěch žalobkyně.
5. Žalobkyně na území ČR přesídlila v roce 2016, ve svých 18 letech, za účelem studia na Vysoké škole ekonomické v Praze. Za tímto účelem jí bylo vydáno a následně i opakovaně prodlouženo pobytové oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu), naposledy s platností do 30. 8. 2021. Žalobkyně na území ČR absolvovala bakalářské a následně i magisterské studium, získala titul Ing. Žalobkyně si na území ČR za dobu pobytu zde vybudovala sociální, ekonomické i rodinné zázemí. Žalobkyně je vlastníkem nemovité věci na adrese hlášeného pobytu. Žalobkyně na území ČR vybudovala trvalý partnerský vztah se státním příslušníkem Ruské federace, držitelem povolení k trvalému pobytu, s nímž dne 29. 4. 2022 uzavřela manželství, a od roku 2020 s ním sdílí společnou domácnost. Žalobkyně si nebyla vědoma neoprávněnosti svého pobytu na území ČR a byla v dobré víře, že je strpěna na území ČR z titulu jí podaných žalob. Žalobkyně nesouhlasí s politickým režimem Ruské federace, zejména pak s invazí vojsk Ruské federace na území Ukrajiny. Správní orgán I. stupně si k možnosti vycestování žalobkyně do země původu sice opatřil závazné stanovisko ministerstva vnitra, z něhož vyplývá, že vycestování žalobkyně je možné, avšak žalobkyní tvrzený nesouhlas s tamějším režimem, ale i vnitřní poměry v Ruské federaci a aktuální geopolitickou situaci nezohlednil v rámci posuzování přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobkyně a jejího manžela na respektování soukromého a rodinného života. Žalobkyně má přitom za to, že stav dodržování, respektive nedodržování,

základních lidských práv a svobod v zemi jejího původu je skutečností relevantní taktéž pro posouzení intenzity a proporcionality zásahu do jejího základního práva na respektování soukromého a rodinného života v případě jejího nuceného vycestování na dobu 18 měsíců, respektive v případě jejího navrácení do země původu za současného stanovení doby zákazu vstupu (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2022, č. j. 29 A 113/2020-39, bod 30). Odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49. Ruská federace byla vyloučena z Rady Evropy a cizinci, státnímu příslušníkovi Ruské federace, nucenému k návratu do Ruské federace tak nejsou dány žádné záruky, že budou jeho základní lidská práva a svobody v zemi původu dodržena. Tyto skutečnosti (nutnost návratu do země s nedemokratickým politickým režimem, která se dopouští porušování základních lidských práv a svobod vlastního obyvatelstva) měly být v řízení zohledněny. Ačkoliv je manžel žalobkyně státním příslušníkem Ruské federace, nebude moci žalobkyni ani krátkodobě v zemi původu navštívit, jelikož se obává vycestování do Ruské federace z důvodu mobilizace. Z napadeného rozhodnutí pak vůbec nelze seznat, zda správní orgány při jeho definování zájmů přihlédly k tomu, že se žalobkyně na území ČR nikdy nedopouštěla trestné činnosti, že plnila účel povoleného pobytu a žila spořádaným životem. Mělo-li přitom ukládané správní vyhoštění směřovat pouze k donucení k vyřízení pobytového oprávnění, je otázkou, nakolik je způsobilé tohoto cíle dosáhnout, či zda žalobkyni v konečném důsledku neznemožňuje tohoto cíle dosáhnout, když vede ke zmaření veškerého jí vynaloženého úsilí k vyřízení nového pobytového oprávnění za jiným účelem.

6. Žalobkyně v rámci výslechu dne 28. 4. 2023 výslovně do protokolu uvedla, že si neoprávněnost svého pobytu na území ČR uvědomila teprve v okamžiku zahájení správního řízení o správním vyhoštění, respektive v okamžiku, kdy o tom byla vyrozuměna ze strany správního orgánu I. stupně. Na otázku „*Odkladný účinek nebyl přiznán, z jakého důvodu jste nevycestovala?*“ odpověděla žalobkyně: „*Nevěděla jsem o tom.*“ Dále na otázku „*Co se týče žaloby proti rozhodnutí o povinnosti opustit území EU jste měla advokáta a právní zastupování. Advokát Vám nic neřekl?*“ odpověděla žalobkyně „*Nevěděla jsem o tom. Nic mi neřekl.*“ Žalobkyně dále vysvětlila, že prostřednictvím svého právního zástupce podala dvě žaloby k soudu a byla v dobré víře, že je v průběhu soudního řízení o nich strpěna na území ČR. Správní orgány však věnovaly nedostatku povědomí o neoprávněnosti pobytu žalobkyně na území ČR a její neinformovanosti o nepřiznání odkladného účinku podaným žalobám jen velmi málo pozornosti, respektive nezohlednily tyto skutečnosti ve prospěch žalobkyně ani při ukládání správního opatření v podobě správního vyhoštění, ani při posuzování jeho proporcionality a proporcionality délky doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, naopak je spíše vzaly v úvahu v neprospěch žalobkyně. Současně správní orgány nevědomost žalobkyně o neoprávněnosti jejího pobytu v průběhu soudního řízení správního nevyvrátily a ponechaly tuto skutečnost zcela nevyjasněnou. V této souvislosti se přitom nabízel i případný výslech zmocněné zástupkyně žalobkyně za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I přes neobjasnění významné skutkové otázky obsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřiléhavé pasáže vytýkající žalobkyni vědomé opakované porušování právních předpisů, její vlastní přičinění a zavinění ve vztahu k nastalé situaci. Žalobkyně nepopírá, že si svého zmocněného zástupce sama zvolila, případné narušení důvěry mezi žalobkyní a zástupcem a absence řádného poučení žalobkyně ze strany zástupce jsou skutečnostmi,

kteř by měl správní orgán postavit najisto. I kdyby totiž nedostatečné poučení ze strany zástupce nezbavovala žalobkyně odpovědnosti za vytýkané jednání, má nezanedbatelný vliv na posouzení přiměřenosti přijatého správního opatření a proporcionality délky stanovené doby zákazu vstupu, jelikož tuto nevědomost lze zohlednit jako polehčující okolnost.

7. Poukazuje-li přitom žalovaný na protokol o výsledku manželů žalobkyně, v němž uvedl, že si je (aktuálně) vědom povinnosti žalobkyně vycestovat, žalobkyně zdůrazňuje, že taktéž manžel tvrdil, že jeho manželka podala dvě žaloby k soudu a vyvíjí maximální možné úsilí k tomu, aby zde mohla zůstat. Výslech manželů žalobkyně byl proveden více než 5 dnů po výsledku žalobkyně, manžel netvrdil, že by si byl neoprávněnosti pobytu své manželky vědom již před zahájením řízení o správním vyhoštění. Ani tvrzení manželů tak nejsou způsobilá zpochybnit nevědomost žalobkyně. Popsané okolnosti přitom nelze považovat za irrelevantní, jak je označil žalovaný. I kdyby pro naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění postačovalo zavinění ve formě nedbalosti, vědomost či nevědomost cizince o neoprávněnosti pobytu a okolnosti, za nichž se cizinec v situaci neoprávněného pobytu ocitl, jsou skutečnosti podstatné pro vymezení intenzity zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života a pro definování protichůdného veřejného zájmu na jeho vycestování a pro jejich následné poměření na pomyslných miskách vah.
8. Žalobkyni její pobytové oprávnění nebylo zrušeno, naopak povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia jí bylo opakovaně prodlužováno. Žalobkyně po celou dobu svého pobytu na území ČR, tedy od svých 18 let (roku 2016), účel povoleného pobytu plnila, tedy studovala na Vysoké škole ekonomické v Praze. Žalobkyně na území ČR konkrétně absolvovala bakalářské i magisterské studium, získala titul Ing. Důvodem zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty bylo neplnění účelu pobytu v období od 4. 2. 2021 do 30. 8. 2021. Žalobkyně totiž úspěšně absolvovala magisterské studium již ke dni 4. 2. 2021, namísto jeho řádného absolvování ke konci školního roku. Žádost o vydání zaměstnanecké karty však podala před skončením pobytového oprávnění dne 12. 8. 2021 a uvedla důvody „pozdního“ podání této žádosti, tedy závažné důvody neplnění účelu pobytu po přechodnou dobu (návštěva rodičů v zemi původu, nemožnost vyzvednutí diplomu z důvodu protiepidemických opatření a jednání s budoucími zaměstnavateli). Individuální skutkové okolnosti, za nichž se žalobkyně ocitla v nepříznivé pobytové situaci na území ČR, tak jsou nepochybně specifické a do značné míry zmírňují a oslabují intenzitu veřejného zájmu na neprodleném vyhoštění žalobkyně. Správní orgány je však vůbec nereflektovaly a projevíly značnou antipatii vůči žalobkyni svými formulacemi obsaženými v napadeném rozhodnutí, ale i svým postupem, když správní orgán I. stupně si vyžádal od žalobkyně předložení kupní smlouvy k bytu, v níž je obsažena řada citlivých údajů nesouvisejících s řízením, ačkoliv vlastnictví nemovité věci je skutečností ověřitelnou v katastru nemovitostí. Žalovaný pak například uvedl: *„Přitom znalost českého jazyka je jedním z atributů integrace, což v řízení neprokázala, a to přesto, že poukazuje na to, že zde ukončila vysokoškolské vzdělání a patří tak mezi českou inteligenci. Je sice chvályhodné, že zde vystudovala vysokou školu, ale s ohledem na své vzdělání si pak musela být dobře vědoma toho, že k pobytu zde na území potřebuje platné oprávnění k pobytu a pokud ho mít nebude, nemůže zde i nadále pobývat.“* Žalobkyně nikdy netvrdila, že se řadí mezi českou inteligenci, ale pouze to, že studovala na veřejné vysoké škole a že studium úspěšně dokončila. Obdobně ze strany žalobkyně nebylo nikdy namítáno, že by se domnívala, že nemusí mít k pobytu na území ČR

pobytové oprávnění. Žalobkyně disponovala platným pobytovým oprávněním, přičemž zaměstnanecká karta jí nebyla vydána z popsanych specifických důvodů. Žalobkyně se proti rozhodnutím správních orgánů bránila podáním žaloby a vyvíjela maximální možné úsilí k vyřízení nového pobytového oprávnění. Argumentace o pasivitě žalobkyně není přílehavá a nemá oporu ve správním spisu.

9. Konečně pak žalobkyně prostřednictvím svého stávajícího právního zástupce v doplnění odvolání ze dne 21. 11. 2023 namítala, že podala opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 49/2022, a žádala správní orgány, aby zvážily možnost přerušení probíhajícího řízení o správním vyhoštění do doby rozhodnutí o podaném opakovaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, případně možnost zastavení tohoto řízení, to vše s odkazem na závažné důsledky uloženého správního vyhoštění, a to i v případě úspěchu podané žaloby. Přerušování řízení o správním vyhoštění do doby definitivního vyřešení otázky zákonnosti rozhodnutí shledávala žalobkyně souladným s čl. 6 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Žalovaný se spokojil s konstatováním, že žaloba byla rozsudkem Městského soudu v Praze zamítnuta a dále již žalobkyní tvrzené závažné nevratné důsledky uloženého správního vyhoštění na možnost vydání zaměstnanecké karty v případě úspěchu její obrany neposuzoval. Žalovaný tak fakticky zcela opomenul, že žalobkyně měla možnost bránit se kasační stížností podanou k Nejvyššímu správnímu soudu, kterou dne 22. 12. 2023 také podala, současně požádala o přiznání odkladného účinku. V tomto směru považuje žalobkyně skutková zjištění rovněž za neúplná. Žalobkyně zdůrazňuje, že i v případě úspěchu kasační stížnosti a vrácení věci k dalšímu řízení Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců bude žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty opětovně zamítnuta vzhledem k zařazení žalobkyně do evidence nežádoucích osob v návaznosti na právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie žalobkyni tak v konečném důsledku vede k popření jeho primárního (preventivního) smyslu a účelu, jímž je donucení cizince k vyřízení pobytového oprávnění na území ČR.
10. Žalobkyně shrnula, že správní orgány nevěnovaly při posuzování proporcionality jimi přijatého správního opatření i proporcionality stanovené doby zákazu vstupu neúměrnou pozornost všem okolnostem svědčícím v neprospěch žalobkyně, místy i těm, které v řízení nebyly objasněny, avšak již velmi málo vložily na druhou pomyslnou misku vah, přestože všechny žalobkyní tvrzené skutečnosti zesilující intenzitu zásahu do jejích práv a práv jejího manžela v případě uložení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie (délka pobytu na území ČR, absolvování magisterského studia na území České republiky, přítomnost manžela s povoleným trvalým pobytem, vlastnictví nemovité věci, nevědomost o neoprávněnosti pobytu, specifické okolnosti, za nichž došlo k neprodloužení pobytového oprávnění, nedemokratický politický režim v zemi původu) vyplývaly z obsahu správního spisu a správními orgány nebyly rozporovány.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
13. Žalobkyně byla dne 28. 4. 2023 kontrolována Policií ČR. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Důvodem tohoto postupu bylo zjištění správního orgánu, že dne 24. 8. 2022 nabylo právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie uložené žalobkyni, přičemž žalobkyně ke dni provedení kontroly ze strany správního orgánu I. stupně nedisponovala na území ČR platným pobytovým oprávněním.
14. Dne 28. 4. 2023 byl proveden výslech žalobkyně a následně dne 5. 5. 2023 rovněž výslech jejího manžela, držitele povolení k trvalému pobytu na území ČR.
15. Žalobkyně vypověděla, že český jazyk neovládá slovem ani písmem, po vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území nevycestovala, protože podávali žalobu k soudu, o tom, že žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, žalobkyně nevěděla. Žalobkyně je bezdětná, rodiče má v Ruské federaci, peníze na vycestování má. V ČR vlastní byt, kupní smlouvu doloží. Byt vlastní i v Rusku. Do vlasti se nechce vrátit kvůli politické situaci, nic jí tam nehrozí, ale nepodporuje vojenský konflikt. Je zdravá, není zde osoba, vůči které by měla vyživovací povinnost. Žalobkyně pracuje na pozici Account Manager pro společnost W. D. Má zde manžela s trvalým pobytem, který se nemůže vrátit, protože by zřejmě musel na vojnu.
16. Manžel žalobkyně dne 5. 5. 2023 vypověděl, že bydlí společně s manželkou, manželka by mohla vycestovat za rodinou, nic jí ve vlasti nehrozí, manželka by však ráda zúročila studium zde, nyní zde manželka pracuje a vydělává cca 33 000 Kč měsíčně. S ní do vlasti by se nevrátil. Do Ruské federace se chtějí vracet jen na návštěvy. Na manželce není ekonomicky závislý, ale citově ano. Nedokáže si odloučení představit. Uvedl, že ví, že manželka měla vycestovat, ale chtěli být spolu a měla podané pobytové žaloby.
17. Správní orgán I. stupně si dále vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování žalobkyně a následně vyzval žalobkyni i jejího manžela k uplatnění práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu.
18. Dne 22. 6. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-150354-24/ČJ-2023-000022-SV, jímž žalobkyni uložil správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a stanovil dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.
19. Prvostupňové rozhodnutí vyšlo ze zjištění, že účastnice řízení opakovaně porušovala právní předpisy, když na území ČR nejméně od 24. 9. 2022 do 28. 4. 2023, kdy byla

zajištěna, pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, a to i přesto, že za porušení právních předpisů čítající neoprávněný pobyt na území ČR byla řešena, kdy jí rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022, č. j. KRPA-231036-7/ČJ-2022-000022-50, byla uložena povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie (neboť na území pobývala neoprávněně v době od 11. 7. 2022 do 13. 7. 2022). Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto žalovaným dne 23. 8. 2022, č. j. CPR-25364-2/ČJ-2022-930310. Rozhodnutí o povinnosti opustit území nabylo právní moci dne 24. 8. 2022. Účastnice ve stanovené době nevycestovala, a opakovaně tak porušovala právní předpisy.

20. Účastnice s prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasila, namítala, že do ČR přicestovala v roce 2016 za účelem studia na vysoké škole, na území dlouhodobě žije se svým manželem, má zde nemovitost a nastoupila do zaměstnání odpovídající její kvalifikaci. Její integrace je tak dovršena. Tvzení správního orgánu, že byť nesouhlasí s válkou na Ukrajině, kterou vede její domovský stát, tak musí sdílet úděl své země, respektive svých volených zástupců, se jeví jako bez hlubší úvahy, na území ČR žije od 18 let a žádných voleb se nezúčastnila. Důvodem, pro který nebylo žádosti o vydání zaměstnanecké karty vyhověno, je pouze formalistický přístup správního orgánu. Nesouhlasila ani s posouzením skutečnosti, že ji k území ČR nevážou žádné kulturní, sociální nebo ekonomické vazby. Sice zde neprožila převážnou část svého života, nicméně doba pobytu a úspěchy, kterých dosáhla, včetně uspořádání svého soukromého a rodinného života, jednoznačně hovoří o její úplné asimilaci. Namítla nedostatečné posouzení kritérií, na které odkazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v rámci hodnocení přiměřenosti. Nebylo přihlédnuto k řadě relevantních skutečností svědčících v její prospěch, jakými jsou zejména absence zavinění, vedené soudní řízení směřující k obnovení povolení k pobytu, současná geopolitická situace, vyloučení Ruské federace z Rady Evropy i vnitřní poměry v Ruské federaci, to vše ve spojení s tvrzeným nesouhlasem s tamějším politickým režimem. Manželé se nemohou vrátit do země původu z důvodu jejich nesouhlasu s tamějším politickým režimem a nesouhlasu s válečnou agresí Ruské federace na území Ukrajiny. Správní orgán sice vycházel ze závazného stanoviska k možnosti jejího vycestování, avšak nevnímal již zásah do práv a zájmů vznikající v kontextu aktuální geopolitické situace, vyloučení Ruské federace z Rady Evropy a vnitřních poměrů v Ruské federaci. Tyto všeobecně známé skutečnosti nasvědčující o možnosti porušení zásady non-refoulement. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021-31, bod 10, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49. V rámci hodnocení přiměřenosti mělo být přihlédnuto k jejímu zavinění a nízké závažnosti a společenské škodlivosti jejího protiprávního jednání, s ohledem na skutečnost, že nebyla vyrozuměna o nepřiznání odkladného účinku podané žalobě a tím i neoprávněnosti jejího pobytu. Toto mělo být zohledněno jak při volbě správního opatření, tak při stanovení délky doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Správní orgán rezignoval na objasnění stavu soudního řízení správního směřující k obnovení pobytového oprávnění vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 49/2022. Sice nebyl žalobě přiznán odkladný účinek, nicméně není definitivně postavena najisto otázka zákonnosti rozhodnutí ministerstva vnitra. Uložení správního vyhoštění jí pak do budoucna, v případě úspěchu podané žaloby, znemožní dosáhnout obnovení jejího pobytového oprávnění. Účastnice přitom dne 16. 11. 2023 podala opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve věci zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Pokud by byl podané žalobě

Městským soudem v Praze přiznán odkladný účinek, byla by oprávněna k pobytu na území ČR, a to až do doby nabytí právní moci rozsudku soudu o podané žalobě, čímž by došlo k odpadnutí primárního důvodu zahájení, odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

21. K námitkám žalovaný jako odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že účastnice pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 31. 8. 2021. Dne 12. 8. 2021 podala na OAMP žádost o dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty, kdy tato žádost ji opravňovala k pobytu až do pravomocného ukončení řízení. Dne 9. 2. 2021 byla její žádost rozhodnutím č. j. OAM-57516-16/ZM-2021 zamítnuta, odvolání bylo zamítnuto Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to rozhodnutím ze dne 11. 5. 2022, č. j. MV-56084-4/SO-2022 (s právní mocí dne 11. 5. 2022). Účastnice proti rozhodnutí podala k Městskému soudu v Praze žalobu pod sp. zn. 6 A 46/2022, usnesením ze dne 13. 6. 2022 nebyl žalobě přiznán odkladný účinek, a účastnice tak nebyla oprávněna i nadále setrvat na území. Vzhledem k tomu, že nevycestovala a pobývala zde neoprávněně, byla jí rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022, č. j. KRPA-231036-7/ČJ-2022-000022 (potvrzeném rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 23. 8. 2022, č. j. CPR-25364-2/ČJ-2022-930310-V223), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. I proti tomuto rozhodnutí brojila žalobu, ani té nebyl Městským soudem v Praze přiznán odkladný účinek, a účastnice tak byla povinna vycestovat ve stanovené lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Toto neučila, a dopustila se tak opakovaného porušování právních předpisů. Městský soud v Praze pak následně žalobu proti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie zamítl a následná kasační stížnost nebyla úspěšná (řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno usnesením ze dne 22. 6. 2023, č. j. 4 Azs 181/2023-33 – pozn. soudu). Účastnice se tak vlastním přičiněním dostala do situace, kdy opakovaně a zcela vědomě porušovala právní předpisy, a musela být tedy obeznámena s tím, že jí za její protiprávní jednání může být vydáno správní vyhoštění. Účastníci bylo umožněno vycestovat z území ČR, resp. z území členských států Evropské unie, aniž by to pro ni mělo nějaké další negativní důsledky do budoucna, což neakceptovala, i nadále zde setrvala v rozporu se zákonem. K tvrzení, že nevěděla o nepřiznání odkladného účinku žalobám, žalovaný uvedl, že účastnice v obou řízeních byla zastoupena stejnou advokátkou, které tedy musela udělit zmocnění k zastupování. Účastnice je dospělou a svéprávnou osobou, námitky stran (ne)informování ze strany právního zástupce nelze v daném ohledu shledat relevantními. Bylo pouze věcí účastnice a její právní zástupkyně, jak se o průběhu vedeného řízení budou informovat. Pokud z nějakého důvodu byla vzájemná komunikace přerušena, mělo být v zájmu účastnice, aby si aktuální informace zjistila sama. Účastnice si musela být vědoma skutečnosti, že se ve věci jejího pobytu vedou řízení. Účastnice je v první řadě ta, která musí sledovat stav řízení a plnit povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, přičemž těchto povinností jí nezabývá ani zastoupení právním zástupcem. Jednání zmocněnce je přitom přičitatelné účastnici samotné. Jestliže právní zástupce nesplnil dohodu, nemůže se účastnice řízení s úspěchem odvolávat na skutečnost, že nevěděla o neoprávněnosti svého pobytu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013-32, či usnesení ze dne 19. 5. 2003, sp. zn. III. ÚS 738/02. Je tedy na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. Povinnosti ze zákona

vyplývají toliko cizinci, nikoli jeho zmocněnci, kterého si volí sám na základě dobrovolnosti. Z úředního záznamu sepsaného dne 28. 4. 2023 je patrné, že při silniční kontrole na vyzvání policejní hlídkou k prokázání totožnosti nepředložila cestovní doklad s vysvětlením, že cestovní doklad má v úschově u právníčky. Je tedy nepravděpodobné, že by svůj cestovní doklad zanechala u své právní zástupkyně a nadále s ní nebyla v kontaktu. Navíc z výpovědi jejího manžela je patrné, že tento uvedl, že věděl, že manželka měla vycestovat, ale chtěli být spolu a byly podané žaloby.

22. Žalovaný dále konstatoval, že s přihlédnutím k veškerým okolnostem daného případu doba 18 měsíců představuje adekvátní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, jakož i ostatním okolnostem daného případu, přičemž způsob rozhodnutí se nikterak excesivně nevymyká rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody, pro něž bylo přistoupeno ke stanovení doby právě v takové výši. Ze spisu je patrné, že účastnice se dopustila protiprávního jednání spočívající v tom, že opakovaně porušovala právní předpisy, když na území ČR od 24. 9. 2022 do 28. 4. 2023, kdy byla zajištěna, pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, a to i přesto, že za porušení právních předpisů čítající neoprávněný pobyt na území ČR byla řešena, kdy rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022 jí byla uložena povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie, ve stanovené době nevycestovala. Délka jejího opakovaného neoprávněného pobytu čítala cca 7 měsíců, a pokud by nebyla hlídkou policie jako řidička osobního vozidla kontrolována, pak by se délka jejího neoprávněného pobytu prodlužovala. Z jejího jednání je zřejmé, že svou situaci neměla v úmyslu řešit. Ve prospěch lze přihlídnout k tomu, že zde řádně vystudovala vysokou školu, k délce legálního pobytu a že zde má manžela. Nicméně manželství spolu uzavřeli v době, kdy pobytový status účastnice řízení byl nejistý, a museli si být vědomi možných důsledků, pokud účastnice řízení pobytové oprávnění nezíská. Odvolací orgán neshledal, že by stanovená délka správního vyhoštění byla nepřiměřená, a to i s ohledem na možnost postupu dle § 122 zákona o pobytu cizinců.
23. Co se týká námítky ohledně samotného hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého života, správní orgán I. stupně provedl hodnocení přiměřenosti ukládaného správního vyhoštění, žalovaný se s těmito závěry ztotožnil. Co se týká délky pobytu zde, nejde o natolik dlouhou dobu, která by bránila vyhoštění. Účastnice přicestovala v roce 2016 za účelem studia, což samo o sobě neznamená, že po jeho ukončení by musela zde setrvat. Navíc s ohledem na její věk je patrné, že převážnou část svého života prožila ve své domovské zemi. Zná tedy tamní zvyky i jazyk, čemuž nasvědčuje i skutečnost, že v rámci vedeného správního řízení požadovala tlumočnicka do jazyka ruského, neboť nerozumí českému jazyku slovem ani písmem, přitom znalost českého jazyka je jedním z atributů integrace. Je sice chvályhodné, že zde vystudovala vysokou školu, ale s ohledem na své vzdělání si musela být vědoma toho, že k pobytu zde na území potřebuje platné oprávnění k pobytu, a pokud ho mít nebude, nemůže zde nadále pobývat. Účastnici byla pravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, podané žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, a tím ztratila oprávnění zde pobývat. Účastnice uloženou povinnost vycestovat z území členských států nesplnila. Vzhledem k tomu, že svůj cestovní doklad měla v úschově u své právní zástupkyně, musela minimálně být zástupkyně seznámena s tím, že zde účastnice pobývá a měla jí informovat o stavu řízení. V daném případě je pak i zcela irrelevantní, že nebylo pravomocně rozhodnuto o žalobě proti neudělení

zaměstnanecké karty, a to s ohledem na skutečnost, že této žalobě nebyl Městským soudem v Praze přiznán odkladný účinek, a účastnice nebyla tedy oprávněna k setrvání na území až do ukončení soudního řízení. Na jeho výsledek měla čekat mimo státy Evropské unie. Manželství pak bylo uzavřeno dne 29. 4. 2022, tedy již v době, kdy účastnici byla zamítnuta její žádost o pobyt a probíhalo odvolací řízení. Její další pobyt zde na území byl nejistý, bylo zřejmé, že pokud v rámci odvolacího řízení nebude žalobkyně úspěšná, nebudou moci svůj společný život vést zde na území, a to minimálně po dobu, než si povolení k pobytu zajistí. Manžel účastnice do protokolu uvedl, že na ní není finančně závislý, pouze bydlí v bytě, který patří účastnici řízení. Jejich manželství je doposud bezdětné. Dále uvedl, že by mohla vycestovat do O., kde bydlí její rodina a nic jí tam nehrozí. Je sice pravdou, že manžel je držitelem trvalého pobytu, ale to neznamená, že by nemohl aspoň na nějakou dobu následovat účastnici řízení do jejich domovské země. Pokud mu v tom brání nějaké důvody, pak i nadále mohou být spolu v kontaktu, a to pomocí telekomunikačních technologií nebo se setkat v jiném státě, kde budou mít oba oprávnění pobývat. Bude tak pouze na nich, jak si svůj následný život uspořádají. Do této situace se dostali pouze vlastním přičiněním, kdy dobře věděli, že účastnice řízení má vycestovat, což neučinila, a svůj následný neoprávněný pobyt nikterak neřešila. Její pobyt zde byl zjištěn až činností policie, kdy byla kontrolována při silniční kontrole. Pokud by kontrolována ze strany policie nebyla, pak by se její nelegální pobyt prodlužoval.

24. Pokud namítala, že rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o pobyt bylo formalistické, žalovaný uvedl, že toto není předmětem řízení o správním vyhoštění. Je zřejmé, že povolení k pobytu jí vydáno nebylo, a tudíž měla ve stanovené době vycestovat. Navíc poté, co bylo pozastaveno vydávání víz a povolení k pobytu ruským občanům v souvislosti s ruskou agresí na Ukrajině, došlo k úpravě, kdy bylo umožněno rodinným příslušníkům ruských občanů legálně žijících zde na území, si podávat žádosti o pobyt, což je i případ účastnice. Pokud by vycestovala, mohla si požádat o vízum za účelem sloučení rodiny. Vlastnictví bytu jí také nikterak nezaručuje právo zde pobývat. V době její nepřítomnosti se o něj může postarat manžel, příp. ho může pronajmout. Dále účastnice poukázala na to, že zde nastoupila do zaměstnání, k tomuto žalovaný uvedl, že pokud není držitelkou platného povolení k pobytu, pak není ani oprávněna zde pracovat. Účastnice řízení tak i v tomto ohledu porušuje právní předpisy, pokud zde pracuje, tak nelegálně.
25. Žalovaný dále zdůraznil, že není rozhodující, zda se žalobkyně účastnila voleb. V každé zemi, kde probíhají volby, jsou osoby, které nevolily zvolené představitele státu, a nezbyvá jim než toto respektovat, což je i případ ČR. Pokud v Ruské federaci může i nadále žít její rodina, pak může i účastnice. Ze správního spisu nevyplývá, že by nějak veřejně vystupovala proti vládnoucím orgánům, za její postoje jí tak nic nehrozí, což potvrdil i její manžel. Dále účastnice řízení nesouhlasí s tím, že zde nemá žádné kulturní a sociální vazby, ale již žádné konkrétní neuvedla. K ekonomickým vazbám lze dodat, že pracovat zde nemůže, tudíž není oprávněna k výdělečné činnosti. O úspěšné asimilaci nelze hovořit, když se opakovaně dopouští porušování právních předpisů. Žalobkyně sice využívala všechny možné opravné prostředky, přesto se jí nepodařilo pobyt legalizovat. Z chování účastnice je patrné, že zcela vědomě ignoruje právní předpisy ČR. Účastnice je zdravá, mladá žena, která ve své domovské zemi má zbytek své rodiny, vlastní tam byt, má tam tedy dostatečné zázemí. Vzhledem ke všem zjištěným

skutečností převyšuje zájem státu na dodržování a ochranou svých právních předpisů, před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem účastníka.

26. Co se týká námitky ohledně vedeného soudního řízení, účastnice byla oprávněna k pobytu po dobu probíhajícího řízení o povolení k dlouhodobému pobytu až do jeho pravomocného ukončení. Účastníci povolení k pobytu nebylo uděleno, kdy neuspěla ani v rámci odvolacího řízení, a nabytím právní moci rozhodnutí o neudělení pobytu, byla povinna vycestovat z území ČR. Toto však neučinila, využila možnosti podání žaloby k Městskému soudu v Praze, kdy tento nevyhověl jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě až do konečného rozhodnutí soudu. Účastnice tak nebyla oprávněna zde pobývat a svým pobytem se zde dopouštěla protiprávního jednání, toto její jednání vyústilo v roce 2022 k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. V daném případě bylo konstatováno, že nebyly shledány důvody pro zahájení správního řízení. Účastnice tak dostala možnost i přes porušování právních předpisů opustit území členských států Evropské unie, aniž by byla do budoucna jakkoliv omezena její možnost se sem vrátit. Účastnice tuto možnost nevyužila. Správní orgán I. stupně měl řádně doloženo, že účastníci ani v jednom soudním řízení nebyl přiznán odkladný účinek žalobě, účastníci nevzniklo žádné oprávnění k pobytu, pobývala zde opakovaně neoprávněně a nebyl dán důvod pro další objasňování stavu soudního řízení. Žalovaný neshledal jako pochybení, že nebylo přihlédnuto k čl. 6 odst. 5 návratové směrnice. Účastnice ztratila oprávnění k pobytu nabytím právní moci rozhodnutí o nepovolení dlouhodobého pobytu a následně pak nabytím právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Do nabytí právní moci těchto rozhodnutí zde byla oprávněna pobývat, a bylo jí tedy umožněno zde setrvat, nicméně po nabytí právní moci těchto rozhodnutí již oprávněnost k pobytu ztratila a měla vycestovat. Navíc i Městský soud v Praze neshledal důvody pro její setrvávání zde a žalobám odkladný účinek nepřiznal, na výsledky soudních řízení měla vyčkat mimo území členských států Evropské unie. Pokud by vycestovala, nic jí nebránilo v tom, aby si vyřídila vízum, které by jí opět opravňovalo ke vstupu.
27. V rámci odvolacího řízení bylo z úřední desky Městského soudu v Praze zjištěno, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 A 49/2022-41, rozhodl o žalobě proti rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty, a to tak, že žalobu zamítl, nebyl tedy dán důvod pro přerušení řízení či pro jeho zastavení.
28. Nebyl shledán ani důvod pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců, kdy účastníci již v roce 2022 bylo rozhodnutí dle tohoto zákonného ustanovení vydáno, ale ona ho neakceptovala.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

30. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
31. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona *správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
32. Soud přijednání konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 A 49/2022-45 (v pobytové věci), a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č. j. 3 Azs 310/2023-55, kterým bylo řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku zastaveno. Dále je soudu známo, že řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2023, č. j. 19 A 38/2022-31 (ve věci uložení povinnosti opustit území), bylo zastaveno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2023, č. j. 4 Azs 181/2023-33.
33. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobkyně, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení.
34. Skutková podstata správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, toto nebylo ani sporováno. Úmyslné porušení zákona není vyžadováno. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, uvedl, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území ČR a zakázat mu pobyt na území ČR i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. Důsledky, které z toho plynou, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách účastníka řízení ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Není tedy na uvážení správního orgánu, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud zjistí, že jednání cizince naplňuje znaky v ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, publikovaný pod č.

864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).

35. Žalobkyně namítala nesprávné posouzení otázky přiměřenosti dopadu uloženého správního opatření v podobě správního vyhoštění, nelegálního pobytu si nebyla vědoma, žalovaný měl zohlednit další okolnosti ve prospěch žalobkyně.
36. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 5 až 7 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 9 až 13 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém, výslech žalobkyně a jejího manžela, nájemní smlouva, vydaná rozhodnutí ve věci žalobkyně) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně. Správní orgány zohlednily, že žalobkyně přicestovala v roce 2016 za účelem studia, převážnou část svého života prožila ve své domovské zemi, žalobkyně se zde plně neintegrovala, neboť dosud nerozumí českému jazyku. Vystudovala vysokou školu, i s ohledem na své vzdělání si musela být vědoma toho, že k pobytu zde na území potřebuje platné oprávnění k pobytu. Účastnice uloženou povinnost vycestovat z území členských států neakceptovala a opětovně se dopustila porušení právních předpisů tím, že zde opět pobývala neoprávněně. Manželství žalobkyně uzavřela dne 29. 4. 2022, tedy již v době, kdy účastnici byla zamítnuta její žádost o pobyt a probíhalo odvolací řízení, její další pobyt zde na území byl tak nejistý. Manžel na žalobkyni ekonomicky závislý není, jejich manželství je bezdětné. Pokud manžel nemůže vycestovat do Ruska, mohou být spolu v kontaktu, a to pomocí telekomunikačních technologií nebo se setkat v jiném státě, kde budou mít oba oprávnění pobývat. Pokud by žalobkyně nebyla kontrolována ze strany policie, i nadále by zde pobývala. Vlastnictví bytu jí nezaručuje právo pobývat v ČR, v době její nepřítomnosti se o něj může postarat její manžel, příp. ho může pronajmout. Účastnice sice nastoupila do zaměstnání, není však držitelkou platného povolení k pobytu a není ani oprávněna zde pracovat. Účastnice je zdravá, mladá žena, která ve své domovské zemi má zbytek své rodiny, vlastní tam byt. Má tam tedy zajištěno dostatečné zázemí.
37. Klíčová argumentace žalobkyně spočívala v tvrzení, že o svém nelegálním pobytu nevěděla. Žalovaný se tímto aspektem podrobně zabýval, s hodnocením žalovaného se lze ztotožnit. Soud shrnuje, že žalobkyně na území ČR nejprve pobývala legálně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 31. 8. 2021. Žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobkyně podala dne 12. 8. 2021. Komise pro rozhodování ve věcech cizinců rozhodnutím ze dne 11. 5. 2022, č. j. MV-56084-4/SO-2022, potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jímž byla tato žádost žalobkyně zamítnuta. Žalobkyně následně neuspěla ani s návrhem na odkladný účinek, se samotnou žalobou, ani s kasační stížností. Žalobkyně nerespektovala skutečnost, že přišla o legální pobyt a v období od 11. 7. 2022 do 13. 7. 2022 zde pobývala bez oprávnění. Z tohoto důvodu jí bylo uloženo rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022 opustit území členských států Evropské unie. Žalobkyně nebyl úspěšná s návrhem na odkladný účinek, se samotnou žalobou, ani kasační stížností. Následně se dopustila dalšího nelegálního pobytu v období od 24. 9. 2022 do 28. 4. 2023. Za těchto okolností není možné porušování právních předpisů omlouvat nevědomostí či nedostatkem informací ze strany advokátky. Tato obhajoba vyznívá zcela účelově, je skutečně věcí cizince, aby se o své pobytové možnosti zajímal.

Soud je přesvědčený, že by žalobkyně neponechávala svůj pas u advokátky, se kterou by nebyla v kontaktu, zároveň žalobkyně žádá pochybení advokátky s advokátní komorou neřešila, mimo to manžel žalobkyně vypověděl, že žalobkyně nevycestovala, protože se nechtěli rozdělit (tedy nikoli, že by nevěděla o nutnosti vycestovat). Také nelze přehlédnout, že nešlo o opomenutí v řádu několika dní, ale o nelegální pobyt v délce sedmi měsíců. Žalobkyně se tedy sice snažila svůj pobyt v ČR zlegalizovat, avšak za situace, kdy v této snaze nebyla úspěšná, nebyla ochotná právní předpisy respektovat. Obdobně jako u výkonu výdělečné činnosti bez oprávnění. Žalobkyně zcela opomíjí, že jí již bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, byla jí dána příležitost s minimálními důsledky pro svůj soukromý a rodinný život dát svoji pobytovou situaci do souladu se zákony. Jako osobě vysokoškolsky vzdělané jí muselo být zřejmé, že další porušování předpisů jí přitěžuje. Žalobkyně zároveň neuvádí žádné závažné důvody, proč vycestovat nemohla. I pokud by takové důvody nastaly, žalobkyně měla možnost situaci řešit v souladu s právem. Žalobkyně se však ke správnímu orgánu za účelem řešení své pobytové situace nedostavila, spoléhala na to, že její další nelegální pobyt nebude odhalen. Správní orgány nepochybily, pokud nevyslychaly bývalou zástupkyni žalobkyně, žalobkyně sama takový důkazní návrh nevznesla. Podstatné je, že žalobkyně o jednotlivých řízeních věděla, pokud se o jejich výsledek nezajímala, jde o natolik nedbalý přístup, že není možné ho zohlednit v její prospěch. Žalobkyni již rozhodnutím o uložení povinnosti opustit území ze dne 13. 7. 2022 bylo českými správními orgány jasně sděleno, že její legální pobyt zde je u konce a že je povinna území opustit. Zdejší soud jí pak v rozsudku o žalobě proti tomuto rozhodnutí vysvětlil, jaké má možnosti, žalobkyně však zvolila cestu dalšího nelegálního pobytu. Nezájem žalobkyně o výsledek řízení nemůže být zohledněn v její prospěch. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, uvedl: *„Za situace, kdy se stěžovatel navzdory své pobytové historii o výsledek řízení nezajímal, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5 2019 č. j. 3 Azs 154/2018-25 a ze dne 16. 5 2017 č. j. 5 Azs 80/2017-27).“*

38. Pokud bylo namítáno, že správní orgány nezohlednily, že Ruská federace je země s nedemokratickým politickým režimem, která se dopouští porušování základních lidských práv a svobod vlastního obyvatelstva, k tomu soud konstatuje, že správní orgány si k otázce možnosti vycestovat vyžádaly závazné stanovisko, učinily součástí spisu také informace o zemi původu, k tomuto nebylo nic konkrétního namítáno. Žalobkyně při výslechu sice uvedla, že se do Ruska kvůli politické situaci vrátit nechce, ale nic jí tam nehrozí. Toto potvrdil i manžel žalobkyně. Za této situace nepostačuje obecný poukaz na problematiku dodržování lidských práv v Rusku, nelze z něj dovodit ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, ani nemožnost vycestovat.
39. Zcela nepřipadný je odkaz žalobkyně na judikaturu vztahující se k občanům napadené Ukrajiny, u kterých je nutné při hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života zohlednit i vojenský konflikt probíhající na území Ukrajiny. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2022, č. j. 29 A 113/2020-39, bod 30. Tyto závěry rozhodně nelze vztáhnout na občany Ruské federace, na území Ruské federace vojenský konflikt neprobíhá. Soud doplňuje, že žalobkyně pochází z města O., které se nenachází ani v blízkosti hranic s Ukrajinou. Pokud žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6

Azs 306/2021-49, tam sice šlo o občana Ruské federace, ale předmětem bylo posouzení spolehlivosti diplomatických záruk poskytnutých Ruskou federací v souvislosti s extradičním řízením, kde stěžovatel tvrdil, že mu hrozí nebezpečí mučení v ruské věznici. Odkazovaný případ nijak nesouvisí se situací žalobkyně.

40. Soud má za správné i hodnocení žalovaného ve vztahu k manželskému soužití. Manželství je bezdětné, oba manželé jsou zdraví a ekonomicky aktivní. Žalobkyni byla dána možnost vycestovat, této možnosti nevyužila, pokud se její manžel do vlasti nechce vrátit, je možné dočasně udržovat kontakt na dálku, případně v jiné zemi, která jim umožní soužití.
41. Pokud bylo namítáno, že se správní orgány měly při hodnocení přiměřenosti zabývat skutkovými okolnostmi, na základě nichž žalobkyně neuspěla s žádostí o pobytové oprávnění, soud se neztotožnil ani s touto námitkou. Žalobkyně v žalobě namítala, že žádost podala opožděně z důvodu návštěvy rodičů v zemi původu, nemožnosti vyzvednutí diplomu z důvodu protiepidemických opatření a jednání s budoucími zaměstnavateli, tyto skutečnosti dle názoru soudu nemohou způsobit nepřiměřenost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně je názoru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty bylo příliš formalistické, bylo však shledáno odvolacím správním orgánem i správními soudy jako zákonné a věcně správné. Městský soud v Praze se zároveň v rozsudku ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 A 49/2022-45, zabýval i hodnocením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, zásah shledal jako přiměřený.
42. Pokud žalobkyně namítala, že nebylo dostatečně zohledněno, že se na území ČR nedopouštěla trestné činnosti, že plnila účel jí povoleného pobytu a žila spořádaným životem, soud konstatuje, že tyto skutečnosti nejsou takové intenzity, aby odůvodnily nepřiměřenost zásahu, tvrzení o spořádaném životě pak zpochybňuje opakovaný nelegální pobyt a práce bez povolení. Zároveň není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
43. Rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího manžela neshledává.
44. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá ani tvrzená antipatie vůči žalobkyni, z protokolu o výsledku plyne, že žalobkyně sdělila, že kupní smlouvu k bytu předloží. I pokud by se tak stalo na výzvu úředníka (která v protokole nebyla zachycena), soud v tomto nespatřuje nezákonnost. Žalobkyni nic nebránilo jako důkaz prokazující vlastnictví k bytu předložit i výpis z katastru nemovitostí, pokud si z jakýchkoli důvodů nepřála předložit přímo kupní smlouvu. Pokud jde o tvrzení, že žalobkyně nikdy netvrdila, že se řadí mezi českou inteligenci, tato formulace je uvedena v doplnění odvolání ze dne 6. 7. 2023, žalovanému nic nebránilo na tuto formulaci poukázat, zároveň zjevně nejde o klíčový argument napadeného rozhodnutí.
45. Soud neshledal vadným ani postup žalovaného, který nepřerušil řízení o správním vyhoštění do doby rozhodnutí o podaném opakovaném návrhu na přiznání odkladného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

účinku žalobě. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 17. 1. 2024, tedy v době, kdy již bylo zřejmé, že žalobkyně s žalobou proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty nebyla úspěšná (rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 A 49/2022-41). Žalovaný úvahu, zda bylo na místě řízení o správním vyhoštění přerušit, provedl, tato se projevila tak, že řízení nepřerušil a své důvody vysvětlil v konečném rozhodnutí.

46. Soud neshledal důvodnou námitku, že se žalovaný nesprávně nezabýval případným podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí žaloby Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 49/2022 ve věci nevydání zaměstnanecké karty. Žalobkyni byla pravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, podané žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, tím ztratila oprávnění zde pobývat. Podání kasační stížnosti dne 22. 12. 2023 nemohlo mít žádný vliv na nelegální pobyt žalobkyně v období 24. 9. 2022 do 28. 4. 2023, ani na skutečnost, že žalobkyni již byla pro předchozí nelegální pobyt uložena povinnost vycestovat rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022 (za neoprávněný pobyt v době od 11. 7. 2022 do 13. 7. 2022), s nabytím právní moci dne 24. 8. 2022. Podaná kasační stížnost nebránila vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ostatně toto řízení bylo Nejvyšším správním soudem již zastaveno usnesením ze dne 8. 2. 2024, č. j. 3 Azs 310/2023-55. Argumentace žalobkyně k případným následkům zrušení rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o povolení pobytu tak není relevantní.
47. Dále bylo namítáno, že zákaz pobytu v délce 18 měsíců neodůvodněný a nepřiměřený.
48. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
49. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 18 měsíců není v případě žalobkyně nepřiměřeným opatřením. Správní orgány k délce doby vyhoštění uvedly, že se nikterak excesivně nevymyká rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech, nelegální pobyt byl od 24. 9. 2022 do 28. 4. 2023, tedy po dobu sedmi měsíců, pokud by žalobkyně nebyla hlídkou policie (jako řidička osobního vozidla) kontrolována, pak by se délka jejího neoprávněného pobytu prodlužovala. Z jednání žalobkyně je zřejmé, že svou situaci neměla v úmyslu řešit. Za předchozí neoprávněný pobyt jí bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, což nerespektovala, a setrvala i nadále na území, čímž opakovaně porušovala právní předpisy. Správní orgány v její prospěch zohlednily, že zde řádně vystudovala vysokou školu, přihlédly k délce legálního pobytu a k existenci manželského svazku. Zároveň však manželství bylo uzavřeno v době, kdy pobytový

status žalobkyně byl nejistý, museli si být vědomi možných důsledků, pokud účastnice řízení pobytové oprávnění nezíská.

50. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Soud neshledal při stanovení délky zákazu pobytu překročení mezí správního uvážení.
51. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.